

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@ukr.net **8 - 14 лютого 2005 року № 6**

НОВЕ ОБЛИЧЧЯ НОВОЇ УКРАЇНИ

Президент України **Віктор Ющенко**

4 лютого Верховна Рада України 373 голосами „за” затвердила Юлію Тимошенко Прем’єр-міністром України, а Президент Віктор Ющенко підписав укази про призначення міністрів уряду та голів облдержадміністрацій. Ось нове обличчя нової України.

Прем’єр-міністр України **Юлія Тимошенко**

Перший віце-прем'єр **Анатолій Кінах**

Віце-прем'єр з адміністративної реформи **Роман Безсмертний**

Віце-прем'єром з гуманітарних питань **Микола Томенко**

Віце-прем'єр з євроінтеграції **Олег Рибачук**

Міністр аграрної політики Олександр Баранівський

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко

Міністр економіки Сергій Терьохін

Міністр закордонних справ Борис Тарасюк

Міністр культури Оксана Білозір

Міністр оборони Анатолій Гриценко

Міністр освіти і науки Станіслав Ніколаєнко

Міністр охорони здоров'я Микола Поліщук

Міністр охорони навколишнього середовища Павло Ігнатенко

Міністр палива та енергетики Іван Плачков

Міністр праці та соціальної політики В'ячеслав Кириленко

Міністр промислової політики Володимир Шандра

Міністр транспорту Євген Червоненко

Міністр у справах сім'ї та молоді Юрій Павленко

Міністр фінансів Віктор Пинзеник

Міністр надзвичайних ситуацій Давид Жванія

Міністр юстиції Роман Зварич

Голова СБУ Олександр Турчинов

ГОЛОВИ ОБЛАСНИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ

Вінницька - Олександр Домбровський
Волинська – Володимир Бондар
Дніпропетровська – Сергій Касьянов
Донецька – Вадим Чупрун
Житомирська – Павло Жебрівський
Закарпатська – Віктор Балога
Запорізька – Юрій Артеменко
Івано-Франківська - Роман Ткач
Київська - Євген Жовтяк
Кіровоградська - Едуард Зейналов
Луганська – Олексій Данилов
Львівська - Петро Олійник
Миколаївська – Олександр Садиков
Полтавська - Степан Бульба
Рівненська – Василь Червоній
Одеська – Василь Сушко
Сумська – Микола Лаврик
Тернопільська - Іван Стойко
Харківська – Арсен Аваков
Херсонська – Борис Силенков
Хмельницька – Віталій Олуйко
Черкаська - Олександр Черевко
Чернівецька - Микола Ткач
Чернігівська - Владислав Атрощенко
м. Київ – Олександр Омельченко
м. Севастополь –Сергій Іванов

ВО „ЗА УКРАЇНУ! ЗА ЮЩЕНКА!" ПРАЦЮВАТИМЕ НА ПЕРСПЕКТИВУ

5 лютого у Києві відбувся перший з'їзд Всеукраїнського об'єднання „За Україну! За Ющенка!". У ньому взяли участь 798 делегатів з усіх областей України, Києва, Севастополя, АРК, численні гості.

З'їзд підвів підсумки проведеної роботи з часу заснування організації та визначив основні напрямки своєї подальшої діяльності. Під час обговорення звітної доповіді відзначено вагомий внесок членів об'єднання (250 тис.) в перемогу народного Президента. Важливою складовою цієї перемоги стала координація дій з Конгресом Українських Націоналістів та розповсюдження часопису „Нація і держава".

Об'єднання, незважаючи на те, що основна його мета досягнута – Віктор Ющенко обійняв найвищу державну посаду, не саморозпускається, а працюватиме далі. Тепер його основне завдання - стати широкою громадською платформою народного Президента, узгоджувати дії прихильників Віктора Ющенка в регіонах.

Водночас з'їзд задекларував намір створити нову політичну структуру європейського зразка - „Народну партію – Наша Україна", яка забезпечуватиме реалізацію програми Президента. На думку багатьох, поява такої політичної сили сприятиме формуванню чіткої політичної конфігурації напередодні парламентських виборів 2006 року.

Звільнено від обов'язків голову об'єднання народного депутата Ю. Єханурова на його прохання. Новим головою обрано народного депутата Петра Ющенка.

З'їзд також затвердив керівні органи, зокрема серед дообраних членів Всеукраїнської Ради об'єднання тепер і голова Конгресу, народний депутат Олексій Івченко.

Запам'яталася і принципова позиція делегатів від Хмельниччини, які домоглися підтримки з'їздом свого звернення до Президента щодо недовіри новопризначеному голові облдержадміністрації. Схоже, часи одностайного „одобрямс"закінчилися.

У роботі з'їзду взяли участь голова КУН О. Івченко, його заступники Є. Гірник та В. Борейчук, голова секретаріату С. Брацюнь.

Конгрес-інформ

ВАЖЛИВО

Нововведення Кабміну

Пріоритет уряду - вступ України у Світову організацію торгівлі. Над цим працюватиме спеціальна міністерська група на чолі з О. Рибачуком. Ноу-хау уряду - розробка "Кодексу честі державного службовця", щоб раз і назавжди визначити критерії порядного чиновника. Займатиметься цим Мінюст. Ще одне нововведення - створення при кожному міністерстві "Громадських колегій" - органів, які б акумулювали інтелектуальний ресурс кращих спеціалістів на місцях. За тиждень урядовці повинні представити по п'ять пріоритетних напрямків роботи міністерств. А ще за тиждень - програму дій кожного відомства до кінця року.

На Кучмі зекономлять

Ю.Тимошенко вирішила зекономити бюджет країни на утриманні Л. Кучми. Вона доручила провести аналіз правових підстав надання йому державного забезпечення.

Фракція комуністів зменшилася

Троє депутатів-комуністів, котрі проголосували за Юлію Тимошенко, виключені з цієї фракції. Це Б. Олійник, А. Мороз і С. Сінченко.

Вартість документів на землю

1 лютого набув чинності Закон „Про захист конституційних прав громадян на землю", згідно з яким вартість виготовлення державного акта на право приватної власності на земельну ділянку не перевищуватиме 51 грн., а сам процес отримання документа триватиме не довше 10 днів.

Пінчук і Ахметов прощаються з „Криворіжсталлю"

Кабмін ухвалив рішення про повернення підприємства "Криворіжсталь" у власність держави й проведення нового конкурсу з його приватизації.

У Іраку загинув ще один українець

Це полковник Роман Середницький. Причиною смерті міг бути серцевий напад.

Пам'ятник жертвам голодомору у США

До Конгресу США внесено проект резолюції, згідно з якою уряду України дозволяється встановити у Вашингтоні пам'ятник-меморіал жертвам сталінського голодомору в Україні.

У Криму нове радіо

У Сімферополі відкрито кримськотатарське радіо "Мейдан", яке виходитиме в ефір кримськотатарською, українською та російською мовами.

Терміни строкової служби в армії скорочено

Військовослужбовці, призвані восени 2004 р., служитимуть 12 місяців, заявив Міністр оборони України Анатолій Гриценко.

Москва карає Варшаву за підтримку України

Польські підприємці зіткнулися з економічними репресіями з боку Росії після президентських виборів в Україні. З'явилися перебої у поставках нафти і газу, перешкоди чиняться польським інвестиціям у Росії, з трьох сотень м'ясопереробних підприємств нині лише 25 допущені на російські ринки. Збитки поляків становлять десятки мільйонів євро.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ЧИ ЗАПРАЦЮЄ КОНОТОПСЬКИЙ ЗАВОД БУДМАТЕРІАЛІВ?

Помаранчева революція дала Україні надію, що підприємства запрацюють, люди отримають роботу, добрий заробіток, житимуть в достатку. З вірою в це переміг Президент України Віктор Ющенко, це задекларував у своїй програмі і новий уряд Юлії Тимошенко. Підтримати ці наміри, сприяти їх реалізації – це обов'язок і справа честі кожного громадянина.

На жаль, сьогодні не всі ще готові працювати на перспективу. Дехто ради особистих інтересів і далі нехтує державними. Свідченням тому історія з сумнозвісним банкрутством ВАТ "Конотопський завод будматеріалів". Підприємство не працює з 2002 року. Колишні його керівники "прославились" безвідповідальністю і заборгували трудовому колективу близько 300 тис. грн. заробітної плати, звели виробництво нанівець. Втратив трудовий колектив, залишилися борги перед ВАТ „Сумобленерго" , Державною податковою інспекцією та Пенсійним фондом. Одне слово, втратила держава.

З 2003 року по червень 2004 року підприємство перебувало в стадії санації, тобто шукало вихід з кризи, інвестора, який би відновив виробництво та сплатив борги робітникам та іншим структурам. Та інвестор не знаходився (чи так шукали, щоб не знайшовся?). І хоча небагато треба було докласти коштів та зусиль для відновлення виробництва, було прийнято рішення припинити процедуру санації та оголосити про ліквідацію підприємства, пустити його з молотка. За безцінь, як це вже було не з одним українським підприємством-банкрутом. Був призначений і ліквідатор - арбітражний керуючий Клименко Світлана Юріївна. І ось в цей скрутний час таки знайшовся потенційний інвестор - Українська промислова компанія „Добромиль". Вона орендувала в серпні 2004 р. цілісний майновий комплекс підприємства-банкрута, мала на меті запустити завод та відновити виробництво. Уже в листопаді орендарі провели ремонтні та пусконалагоджувальні роботи, підготували обладнання та виробничі приміщення. Орендна плата, яка сплачувалась регулярно, становила 11, 5 тис. грн. на місяць і її планувалось спрямувати на виплату трудовому колективу заборгованої попередніми власниками заробітної плати. Фінансисти "Добромиля" порахували, що вже в квітні 2005 року підприємство зможе вийти на проектну потужність - I млн. шт. цегли на міс., надасть роботу 100 працівникам, а виплати до бюджетів всіх рівнів становитимуть 100 тис. грн. на місяць. Обчисливши цю перспективу, інвестор, маючи як орендар пріоритетне право на викуп підприємства, уже в грудні 2004 року запропонував погасити всі борги перед кредиторами та стати повноправним власником заводу. Розумні господарники могли б тільки вітати таке рішення. Адже люди отримають роботу, зарплату, буде наповнюватись коштами місцевий бюджет... Вигоди всебічні.

Але не так сталося, як гадалося. Ліквідатор С. Клименко почала затягувати процедуру ліквідації, а паралельно, невідомо з чиєї подачі, розпочалася системна та цілеспрямована кампанія з дискредитації УПК "Добромиль" як орендаря та інвестора. Дійшло до того, що за самоусунення (а практично, підтримки) місцевої влади було вирішено не допускати на територію заводу транспорт та працівників ВАТ "Конотопський завод будматеріалів". Це не тільки паралізувало всі виробничі процеси на щойно відновленому підприємстві та подальше проведення ремонтних робіт, але й завдало значних матеріальних збитків інвестору. Про моральні й говорити годі. Далі ліквідатор С. Клименко одноосібно, порушуючи чинні норми законодавства, розірвала договір оренди та оголосила про продаж майна підприємства з аукціону.

Дивно, що так вирішила вчинити посадова особа. Тільки чи в державних це інтересах, чи в інтересах людей? Питання не риторичне, адже ліквідатор почав діяти всупереч чинному законодавству України, яке гарантує захист інтересів кредиторів (а це, у першу чергу, трудовий колектив заводу) в процедурі банкрутства і робить акцент на пріоритетності відновлення платоспроможності підприємства-банкрута, розглядає його ліквідацію лише як крайній засіб, який в переважній більшості випадків призводить до знищення підприємства та неможливості відновлення його повноцінного функціонування в майбутньому. Цим, як правило, користаються хапуги, які обладнання та інші активи підприємства-банкрута розпродують за безцінь задля подальшого перепродажу на металобрухт.

Про це пані С. Клименко не відомо? Думаю, що відомо, але особисті чи кланові інтереси взяли гору. Саме затягування процесу ліквідації підприємства приносить їй чималий прибуток. Станом на січень 2005 року витрати ліквідатора, оплачувані з коштів збанкрутілого підприємства, вже перевищили 100 тис. грн. А це ж кошти, вимиті з підприємства, забрані з кишень пересічних працівників та місцевих жителів, і їх доведеться тяжко відробляти. Всі вони потонули в чорнилах ліквідатора, при розв'язанні ним часто надуманих і штучно створених юридичних казусів.

Незрозуміла тут позиція й місцевої влади, котра публічно афішує свою готовність всіляко сприяти появі промислових інвесторів у місті, а на ділі займає позицію пасивного спостерігача. Дивно й те, що міська та обласна влади проігнорували звернення трудового колективу підприємства до них з вимогою припинити свавілля ліквідатора С. Клименко та дати можливість підприємству стати на ноги. Головам місцевих адміністрацій треба пам'ятати, що через місяць, як наголосив під час затвердження нового уряду Віктор Ющенко, з них спитається, скільки робочих місць і комерційних структур створено на підзвітній їм території. Місяць мине швидко і звітувати доведеться не хабарями, як раніше, а конкретними справами...

А поки що Конотопський завод будматеріалів у безвиході. Вивести його з цієї ситуації може трудовий колектив (а це близько 400 людей, які володіють понад 80% голосів в Комітеті кредиторів - основному органі, вповноваженому контролювати дії ліквідатора). Саме він зацікавлений в першу чергу в погашенні існуючого боргу своїм членам, а також в збереженні та відновленні стабільної роботи підприємства, що гарантуватиме і робочі місця, і нові надходження до бюджету. За цих умов поява інвестора УПК „Добромиль" стає єдино можливим вирішенням проблеми та гарантує дотримання інтересів пересічних громадян - як кредиторів (виплата боргів), працівників (надання робочих місць), членів міської громади (платежі до місцевого бюджету).

11 лютого 2005 р. о 12 годині на території ВАТ „Конотопський завод будматеріалів" відбудеться засідання комітету кредиторів, яке розгляне найважливіші для майбутньої долі заводу питання, зокрема щодо укладення Мирової угоди (це коли боржник і кредитори домовляються, яким чином і в які терміни будуть погашені зобов'язання, в тому числі податкові борги підприємства) та позбавлення повноважень ліквідатора С. Клименко. Отже, трудовий колектив має право і спроможний розставити всі крапки над "і", самостійно визначити долю свого підприємства. Але це станеться, якщо кожен працівник заводу перейметься відповідальністю, нікому не дозволить маніпулювати своїм голосом, відчує себе господарем, прийде на засідання та реалізує на ньому свої, гарантовані законом, права. Дай Боже, щоб так сталося. Дай Боже, щоб Помаранчева революція відбулася на кожному підприємстві, в душі кожного працівника. Саме це і є передумовою того, що підприємства запрацюють, люди отримають роботу, добрий заробіток, житимуть в достатку. Це аксіома нашої перемоги.

Микола Петрів

Віктор Ющенко про перспективи

Президент України пообіцяв, що його уряд не буде красти, брати хабарі, заносити гроші в парламент, щоб провести потрібну кандидатуру чи закон. Ющенко має намір скасувати всі корпоративні пільги, переглянути роботу всіх 24 вільних економічних зон, провести чесну приватизацію, вкрадені об'єкти повернути державі, розібратися з крадіжкою землі в Криму і біля Києва, повернути землю законним власникам. Новий уряд готовий йти на зниження податків, скасувати репресії податкової та інших структур, очікує від бізнесу детінізації, чесної праці і сплати податків.

Головний критерій роботи голови місцевої держадміністрації - скільки робочих місць і комерційних структур створено за 30 днів на підзвітній йому території.

НЕПОТОПЛЯЄМІ

Вже відсвяткували тринадцять років незалежності нашої неньки-України, а у головному владному кабінеті Коростенського району до сих пір сидить все той же релікт. Правда, в радянські часи Микола Миколайович був секретарем райкому, а сьогодні він - голова райдержадміністрації. А навкруги нього на посадах заступників, здебільшого ті ж самі звичні його партійному оку, хлопчики-комсомольчики, щоправда трохи пузаті й лисуваті.

А як же, спитаєте, поводила себе ця влада на останніх президентських виборах? Та згідно з «генеральною лінією»: притягуючи «за вуха” через виборчі дільниці „проводного і єдиного”. Були і рознарядки керівникам підприємств і головам сільських рад щодо відповідного проценту, були й прямі підкупи виборців. І робили все це не останні керівні люди району...

Ну то й що, зауважить мені якийсь супероптиміст, ось прийшов до влади новий Президент, він вмить вигребе оце все з владних кабінетів. Відповім йому, що вигребти оте все він зможе лише за нашої допомоги. Роблю такі висновки, бо нещодавно прослухав курс „лікбезу”, спілкуючись з одним з тих хлопчиків-комсомольчиків. Пару років тому я організував у Коростенській РДА відділ з роботи з політичними партіями та громадськими організаціями, який нині називається відділом з питань внутрішньої політики. Працював аж поки в кадрах Коростенської РДА не відбулась революція, а, точніше контрреволюція. Після свого звільнення так-сяк підтримував, якщо не дружні, то приятельські відносини з деякими працівниками райдержадміністрації. От одного разу взяв я пляшку нашої „Житомирской на бруньках” і зустрівся з одним із тих заступників голови РДА у неробочий час і поза службовим приміщенням - сьогодні вони трохи збавили пиху і стали майже демократами. Ну то що, питаю я свого співрозмовника, ти, мабуть, вже готовий забрати свої речі з кабінету, адже ти разом з шефом такого (!) натворив на виборах в районі? А він сміється мені в очі і нахабно відповідає, що не збирається, і ніхто мене, каже, звідси не вижене. Пояснює – тому що мій сьогоднішній, а твій колишній шеф є районним головою осередку Аграрної партії. А ми в його команді, а можливо, вже вся наша РДА у повному складі відчора записалась в «аграрники». Хоча позавчора ми були «регіоналами». А шеф наш київський не хто-небудь, а спікер Верховної Ради. То ж чи дасть він нас на закланіє, питає? Щоб у читача не було сумнівів, обмовлюсь, що розмова відбулася ще „до вживання”.

І ще приклад - прем'єрство Пустовойтенка. Тоді майже всі 100% чиновництва РДА записались в НДП. А якої якості тоді були ці „двічі народні” в провладних кабінетах та бюджетних установах району, то вже інша справа... І зараз в органах влади, я свідчу, як у тому ноєвому ковчезі, -„кожної твариі по парі”. Одні політичні партії, так би мовити, в стані анабіозу, інші діють активно у владних кабінетах району, як скажімо, медведчуківська СДПУ(о). Немало у нас і місцевих „регіоналів” Януковича. Кількість назвати важко, бо багато з тих чиновників мають по кілька партійних квитків в різних політичних партіях. Це міна уповільненої дії! І цьому, я вважаю, треба давати ради, і то негайно.

У вільному світі зі сталою демократією вже навчилися з цим боротись. Однією зі складових цієї роботи є регулярне оновлення органів виконавчої влади (ротація кадрів). Бо влада, як кажуть мудрі, розбещує. А абсолютна влада, яка триває в часі безкінечно, розбещує абсолютно і безкінечно, що ми і спостерігаємо, на жаль, сьогодні в Україні.

Віктор Штанченко,
член КУН, м. Коростень

ЯКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ ПОТРІБНЕ УКРАЇНІ?

Питання, винесене в заголовок цієї статті, на перший погляд видається риторичним. Звичайно ж, Україні потрібне українське телебачення. Якщо проаналізувати те, що нам підсовують у вигляді українського телебачення, то мимоволі закрадається думка: або ж відповідні чиновники не розуміють, що таке українське телебачення (і тоді чого там сидять?), або ж вони все добре розуміють, але цілеспрямовано, зумисне руйнують українську духовність (тоді сидять не там).

Це ж нонсенс, що з 1,5 десятка телепрограм інформаційного простору незалежної держави немає жодної повністю україномовної.

Але це, так би мовити, ще квіточки. Ягідки набагато страшніші. Я маю на увазі зміст програм, ту інформацію, якою начиняють нашу свідомість.

Майже немає телепередач, в яких пропагувалася б любов до українського народу, його держави. Я вже не кажу про готовність самопожертви в ім'я цієї любові. Уроків же бездуховності, аморальності – безліч. Наведу лише фрагменти однієї з таких передач.

На початку вискакує на сцену щось страшне і волохате в яскраво розцяцькованій майці і розмахуючи руками намагається зігнати в табун учасників гри – молодих хлопців і дівчат. Судячи з того, що воно тримається за мікрофон, здогадуюсь – ведуче.

- Раздевайтесь! – не гаючи ефірного часу наказує воно. Хлопці очолюють торги, дівчата мнуться, вагаються.

- Ліфчікі можно не снімать, - по паузі додає ведуче. Тепер приєднуються і дівчата.

- О, сосочкі торчат! – підстрибує ведуче біля однієї з дівчат. – Можно потрогать?

Дівчина зупиняється, намагаючись збагнути, що відбувається, - вона на генетичному рівні відчуває, що коїться щось не зовсім моральне. Ведуче бачить: ще мить і дівчина скаже - ні. Тому поспішає перехопити ініціативу і нагадує їй, чого вона тут: А денєжек хочіца?

- Хочіца – пробує посміхнутись дівчина, хоча та посмішка більше нагадує гримасу болю.

Ведуче пальчиком торкається сосочка і, дико взвизгнувши, галопує по сцені далі.

- Тєпєрь вот пріщепочкі, цеплять на голоє тєло. Кто больше поцепіт, тот і победіл.

Стадо учасників приймається за роботу.

- Пріщепочка на соске считается за две, - заохочує учасників ведуче і програма триває далі.

Прищепочки закінчуються, визначають переможця.

- А тєпєрь в той міскє (де налиті якісь помиї) я положил (ага, все-таки він, а не воно) монєткі. Вот Ви, девушка, попитайтєсь мордой достать монєткі. Сколько витянєтє ртом, столько доларов і получітє...

Дівчина занурює голову в напівпрозору бурду і тикаючись „мордой” в дно миски, дістає кілька монет.

- Пять, - підраховує ведучий. – Молодєц. Ваш виграш 5 доларов...

Не знаю, як вам, шановні читачі, а мені важко збагнути, кого виховують отакі передачі. Повій? Хіба що найнижчого гатунку. Бо далеко не кожна повія дозволить так поводитись з собою. Холуїв? Можливо, адже людина – то звучить гордо. Чи будуть оці дівчата і хлопці, які „мордами” заробляють долари, ставати на захист чиєїсь скривдженої честі й гідності, коли вони й уявлення не матимуть, що воно таке?

А реклама? Глядачів постійно змушують замість обраної передачі дивитись непотрібну їм рекламу, яка до того ж нерідко займає ледве не половину виділеного часу. Ви заробляєте на рекламі гроші? Заробляйте. Але ж не крадіть нашого відпочинку, не гвалтуйте наші душі. Доходить до курйозів. Сів старий дід подивитись кіно. Та поки розказували про всілякі прокладки та як їх застосовувати, він і заснув.

А візьмемо рекламу алкогольних напоїв. Хто дав право спонукати неповнолітніх дітей до вживання, хай і не найсильніших, але ж наркотиків?

Надивившись такої реклами навіть дошкільнята прагнуть скуштувати напій „справжніх чоловіків”, „відчути смак життя”. А чи буде телебачення виплачувати відшкодування за скалічені долі? Вочевидь, воно тільки наживається з цього народу, отруюючи йому тіло й душу.

Отже, Україні потрібне нове, принципово інше телебачення. Телебачення, яке б давало достовірну інформацію, можливість познайомитись з народними традиціями, почути українську пісню, подивитись потрібну рекламу, пізнати українську історію, світ, відпочити, переглянувши справді дотепну розважальну програму. Щоб батьки не хвилювались, що хтось там розтліває юні душі їхніх дітей.

Потрібно і телебачення мовами національних меншин, а не однієї, як зараз. Бо це дискримінація. І маю надію, що нова влада це зробить. Якщо зараз не скористаємось своїм шансом, ми не тільки не матимемо свого телебачення, ми не матимемо майбутнього.

Павло Сущенко,
член КУН, Крим

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Доброго дня,
пане редакторе!

З нашого села на Майдан їздила щонайменше половина мешканців. Багато хто для того навіть скоріше приїхав на Різдвяні свята з офшорів. Надивилися демократії, наїлися помаранчів по Італіях – Португаліях і тепер хочуть такого в Україні. Мають зуб на Кучму, бо казав, що туди виїхали тільки повії. А в Горбатому Потоці ні сексуальних, ні політичних повій не було й нема. Козак, Бойко, Чорновіл, Гавриш, Стецьв, Скорик, інша дрібнота - не з наших гір. Самі знаєте, що в горах такі не родяться, а якби вродилися, то би вернулися назад. Не маємо зла проти того, що вони були за Януковича - яке їхало, таке здибало. Але шляк нас трафляв, коли вони, замість того, аби вихваляти свого пахана, паплюжили Західну Україну, говорили, що там були масові порушення і фальсифікації, але не казали, що то були порушення на користь Януковича, які коїв адмінресурс, ті, кого ще Сталін з Хрущовим і Брежнєвим прислали вчити нас, “как родіну любіть”, і ще трохи партійців із партій, утримуваних олігархами. Таке плюгавство неможливо було витримати, і я не їздив до Києва, аби не впасти в нерви та не зробити комусь із них капут. Стримував й інших, що мали такі наміри: “Не чіпайте, - казав, - самі здохнуть. Революція має бути чиста, як сніг у горах”. Так і було: нікому навіть носа не розбили. А дуже хотілося! Єдиний Шуфрич буцімто потерпів. Він чи то із солідарності з Януковичем, якого звалили яйцем у Франківську, чи то для власного піару, прийшов на Майдан, аби там упасти і потрапити на екрани телевізорів. Мовляв, дивіться, що ті помаранчеві роблять - струс мозку спричинили. Якщо у Шуфрича справді струсився мозок і щось у ньому перевернулося, то, може, це піде йому на користь, і він перестане нахабно називати біле чорним. Але точно сказати не можу, бо в цій ділянці медицини в Горбатому Потоці нема фахівців.

...У селі хотіли би довідатися, чим нині промишляють “технічні” кандидати у президенти, на яких потратився Янукович з олігархами, бо в телевізорі показують лише вождиху партії агресивного соціалізму з її “наташистами”. Попри критичний для дами вік, вона тепер сама, як виглядає, задумала стати Януковичем і здобуває очки на його території. Амі-кошон, тобто друг-свиня, кажуть про таких французи. Якийсь професор, що приїздив до нас на лижах і в окулярах, розповідав про психоаналіз, лібідо, сублімацію, гіперкомпенсацію й інші нечувані речі, які стосуються цієї політикеси, але ніхто того не зрозумів, хіба те, що коли бувалій жінці чогось бракує, то вона гостро береться за політику. Не знаємо, чи той професор мав рацію, бо тепер серед депутатів й інших владоможців стільки стало вчених, що Верховна Рада могла би помінятися місцями з Академією наук. Може, то один із таких учених політиків спеціально приїздив до нас, аби наговорити всякого на іншу вчену в політиці? Цікаво, чому політиків ще з брежнєвських часів так тягне в науку, тобто до вчених звань і наукових ступенів? Чи не тому, що вони такого ж рівня вчені, як і політики, або, як кажуть в Одесі, - “оба хуже”?

З пошануванням
Гринь Волохатий

ТОВАР УКРАЇНСЬКИЙ - ЕТИКЕТКА РОСІЙСЬКА

Мовне питання хвилює сьогодні багатьох людей. Не можу стояти осторонь і я. Ніяк не втямлю, чому товари українського виробника маркуються іноземною, частіше російською, мовою. Зокрема це стосується підприємців Донеччини. Наприклад, фірма „Геркулес” штампує етикетки для морозива російською мовою, хоча список складників подає і російською, і українською. Так само робить і підприємство, що виготовляє олію – СП „Рондо торговля и финансы Лтд”, але тут всі написи тільки російською. Таке враження, ніби ці товари виготовлялися на продаж на території Російської Федерації, а не в Україні. Невже Донецька область за правління п. Януковича стала якоюсь автономною одиницею з іншою державною мовою та власними законами? Такий шлях породжує українофобні та шовіністичні настрої, спричиняється до розбрату між українцями. Хотілося б вірити, що донецькі підприємці (і не тільки вони) виправлять свої помилки і стануть українськими бізнесменами, а не посібниками російського імперського впливу.

Григір Ставко, студент

СЬОГОДЕННЯ

ІНАВГУРАЦІЯ - ЦЕ ТІЛЬКИ ПОЧАТОК

І ось 23 січня. Інавгурація. Мене переповнювали хвилювання і радість, коли Віктор Ющенко приймав присягу. Він ніби здавав екзамен перед усім народом, обіцяв розділяти з нами біль, страждання, йти поруч з нами, крок за кроком вперед, будувати щасливу вільну Україну. Люди раділи й плакали від щастя за свою перемогу, а помаранчеві стрічки ніби випромінювали сонячне тепло, яке зігрівало наші серця. Великі надії покладає простий народ на майбутнє, на В. Ющенка. І хочу сказати, що всі жителі нашого селища Ставище радіють за його перемогу. Всі зичать йому добра, здоров'я і витримки. Я впевнена, що В. Ющенко все тепло свого серця віддасть людям, віддасть тим, хто повірив в нього. Але ж в країні назбиралось стільки проблем, і люди, знаючи на яке згарище заступив новий Президент, віднесуться до нього з розумінням і не стануть вимагати чогось неймовірного.

Багаті були і будуть, і хай собі будуть, але ж і простій людині хочеться хліб з маслом їсти. Тож хай буде все добре, хай кожна людина буде щасливою. Головне - здоров'я і мир на землі, а життя згодом наладиться. Ждали довше, потерпимо ще трішки.

Я впевнена, що люди душею відчули, В. Ющенко саме той, хто прийшов до влади з добрим серцем і чистим сумлінням.

Ольга Кремінська, с. Ставище, Київська обл.

ГЕЙ, НАРОДНІ ДЕПУТАТИ, ТРЕБА КИЇВ РЯТУВАТИ!

Справа кулуарного виділення й розподілу 300-х га заповідних земель у Пущі-Водиці з особистим зиском для розподіловачів показує справжнє обличчя депутатів Київради. Додайте до цього раніше вже вкрадені у киян найкращі курортні ділянки у Кончі-Заспі, на Теремках, на Виноградарі, у місцях історично сформованих екосистем Голосіївського лісу, де вже міцно вгрунтувалися „хатинки" нових хазяїв життя, та Святошинських боліт, де під лісом, у районі Рибінституту, виділено для дачного будівництва 10 га для потреб Кабміну і 3,5 га працівникам Рибінституту, які мають якось ширмувати це крутійство.

Всі ці земельні „справи" та численні системні факти, що становлять загрозу здоров'ю та життю людей у столиці, мають бути взяті під пильний контроль чесними принциповими народними депутатами України, чесними прокурорами, суддями, журналістами, всіма небайдужими киянами. Ні для кого вже не є секретом, що більшість депутатів Київради, деяких районних рад працюють на виборців лише на словах, а своїми ділами, утаємничеными від громадськості, міцно кують особистий добробут.

Київ за їхнього "служіння народу" став містом екологічних та інших реальних загроз для його мешканців. Приміром, невмируща „маршрутна" мафія експлуатує непридатні для безпечного перевезення людей мікроавтобуси, нахабно попирає закон, що забороняє перевезення пасажирів без надання місця для сидіння; розподіляє денну виручку не за проданими квитками, а на власний розсуд, щоденно "відстібаючи" певні суми на " глухість, сліпоту й забудькуватість " організацій та посадових осіб, які мали б контролювати, фіксувати та викорінювати всі порушення.

А скільки відкритих люків у наших дворах, на дорогах, навіть біля шкіл, дитячих садків. Ніхто не бачить ні крадіїв люків та решіток, ні скупщиків краденого. Не стає життя киянам від автомобілів. Для водіїв, здається, не існує правил дорожнього руху. Вони паркуються на вулицях і площах Києва, маневрують на тротуарах. А куди ж пішоходам бідолашним подітися? Пройдіть вдень від Майдану Незалежності до Українського дому, далі повз виносну ресторацію, банк „Хрещатик", ви тоді мене зрозумієте. Нищаться спортивні та дитячі ігрові майданчики, сквери, прибудинкові території, а натомість з'являються все нові місця торгівлі цигарками, горілкою "з рук", численні стихійні базарчики, де продаються продукти досить сумнівного походження, якості, строків і умов попереднього зберігання...

Я вважаю, що наведених фактів досить, щоб більшість депутатів і голова Київради пішли у відставку.

Петро Старохатний

НАМ ПИШУТЬ

СКЛАДНА І ПОЧЕСНА ЗАДАЧА

Випадково попав до моїх рук часопис "Нація і держава" (вручив якийсь хлопець на ринку). Прочитав – „од дошки до дошки". Розгадав навіть хрестівку. У вас чесна, правдива газета. Виходить, і за наших умов можна бути правдивим. На жаль, народ наш не вміє цінувати справжніх патріотів своєї держави, він отруєний віковічною брехнею. Чому я бандита Котовського знаю зі шкільної парти, а про вірного сина України Гальчевського дізнався тільки нині? Несправедливо. Тяжка наша історична доля. На нас завжди чатувала небезпека. Україна втрачала кращих своїх синів і дочок. Було б лицемірством замовчувати це, не говорити з чиєї вини терпів незгоди наш народ. Пишу про це, щоб підкреслити, наскільки складна і почесна задача "Нації і держави".

Успіхів вам!

Г. Скиданчук, м. Житомир

"ВІДЛИГА" ХРУЩОВА ЧИ ПЕРЕМОГА ОУН-УПА?

Серед військових світу є неписане правило: коли бій скінчився без переконливого результату, то полководці обох сторін записують перемогу кожний на свій рахунок! Відома Бородинська битва 1812 року закінчилася „внічию" - французи не перемогли, але росіяни відступили. Наполеон приписав перемогу собі, бо мав змогу просуватись уперед, а Кутузов собі, оскільки виконував тактичну передислокацію війська. І такий підхід до оцінки змагань правильний, бо крім підтвердження престижу держави й військового керівництва зберігається головне – високий бойовий дух війська, потрібний для подальших перемог.

На жаль, з часів Переяславської ради-зради в Україні жоден полководець не турбувався про належний стан духу військових. Та й саме військо українське належало іншій державі. Під час Другої світової війни боївкарі ОУН-УПА, відбиваючись водночас від чотирьох супротивників, практично йшли на невідворотну загибель, клали свої життя на олтар неньки-України. Певно ця, заздалегідь передбачена поразка, досі заважає українським історикам неупереджено проаналізувати підсумки війни, яка для більшості українців аж ніяк не скінчилась 9 травня 1945 року, а тривала ще довгі роки в концтаборах.

Київський історик Леся Бондарук у праці "Історія Кенгірського повстання", надає наступні цікаві дані: "Члени ОУН і УПА, які потрапили в радянські концтабори, змінили форми та методи спротиву в'язнів ГУЛАГу. Діючи відповідно до гасла: "Де б ти не був, будуй навколо себе Україну", - українці гуртувалися, подаючи гідний приклад єдності представникам інших націй. Так утворилися перші підпільні концтабори, організації, очолювані здебільшого членами ОУН – УПА. Епоху втеч і стихійних повстань проти каральної системи ГУЛАГу змінила епоха організованого спротиву. ОУН-УПА продовжила боротьбу в радянських концтаборах". Перші прояви опору в'язнів у Кенгірі зафіксовані в кінці 1953 р. У 1954 році ситуація в Кенгірі стала ще загрозливішою, її наслідки можна було спрогнозувати, знаючи результати повстань у Воркуті та Норильську влітку 1953р. Управління "Степлагу" вважало за потрібне ізолювати українських і прибалтійських націоналістів від інших ув'язнених. Але на заваді стала їхня значна кількість.

Скільки ж політичних в'язнів було в Кенгірі? Дослідниця надає точні цифри: "На 10.06.1954 в зоні проживало 20 698 осіб. З них чоловіків - 16 677 і 4 021 жінка. Українці становили 46,3%, прибалти - 22,4%, росіяни - 12,8%. Більшість в'язнів були засуджені за зраду Батьківщини. Тобто, у таборі "Степлаг" перебували переважно молоді націоналісти - члени ОУН та прибалтійські партизани...Західні українці, яких у таборі після війни було найбільше, розмовляли лише українською мовою. Іноземці й мешканці Середньої Азії вивчали українську, вважаючи її за російську.

Пані Бондарук доходить висновку: "Повстання в'язнів ГУЛАГу в 1953-1955 рр. проти радянської імперії дали поштовх "хрущовській відлизі", спричинилися до лібералізації режиму в СРСР та до масового звільнення політичних в'язнів у 1956 році".

Цей висновок правильний, але недостатній. Микита Хрущов став "добрим комуністом" і почав розвінчувати авторитарність Сталіна тому, що не мав вибору. Чому? Перебуваючи за гратами, націоналісти, насамперед українські, продовжували боротьбу із радянською владою все більш організованими засобами. Одночасне повстання у більшості концтаборів загрожувало перерости у громадянську війну на теренах СРСР, котру влада би не витримала. Чи могла насправді розпочатися громадянська війна між полоненими концтаборів та радянською владою? Про це можна зробити висновок на підставі іншої роботи Лесі Бондарук. В статті "Повстання політв'язнів у радянських концтаборах сталінського періоду" дослідниця наводить перелік повстань, починаючи з березня 1942 р. (керівник Марк Ретюнін) до 1952 р. Найвидатнішим керівником був Михайло Сорока. Він намагався створити розгалужену мережу опору в концтаборах та здійснював зв'язок між ув'язненими Воркути й Західною Україною. Історик Л. Бондарук робить висновок: "Внаслідок активізації руху опору час масових втеч закінчився й розпочався період повстань, що підточили самі основи системи ГУЛАГу".

Далі надаю власні розрахунки, зроблені на матеріалах московського, тобто неупередженого довідника "Демографический сборник "Население мира", Москва, "Мысль", 1989. У СРСР у 1953-55 рр. діяло 136 концтаборів, де водночас перебувало за гратами понад 20 мільйонів в'язнів! Загальна кількість мешканців СРСР на 1955 рік становила близько 194 млн. осіб. Отже, з них працездатного населення 116 млн. осіб, чоловіків приблизно 46 млн., при тому що 16 млн. – за гратами.

Нема сумніву, що ЦК КПРС ознайомився з такими цифрами, коли 25 травня 1954 міністр внутрішніх справ СРСР С. Круглов і генеральний прокурор СРСР Р.Руденко направили доповідну записку в Раду Міністрів СРСР і ЦК КПРС про "масову непокору в Кенгірському концтаборі, де керують засуджені оунівці". Правителі СРСР розуміли, якщо в'язні кількох концтаборів об'єднають свої зусилля у боротьбі з правлячим режимом, то почнеться чергова громадянська війна. Сил на нову війну, коли проти 30 мільйонів вільних радянських чоловіків повстануть 16 мільйонів, хай спочатку погано озброєних, але згуртованих ненавистю, позбавлених свободи мужчин, Радянський Союз не мав.

Було прийнято вимушене рішення: розпустити по домівках більшість політв'язнів, визнати частину помилок померлого Сталіна, зняти напругу, створену протистоянням влади і національно-патріотичних сил, використати міцні чоловічі руки для поновлення зруйнованого війною господарства.

Отже, зробимо висновок: прихід „хрущовської відлиги"цілком і повністю можна вважати за перемогу національно-визвольних сил різних народів СРСР, насамперед народу українського на чолі з вояками ОУН-УПА!

Але Росія - неперевершена майстриня з переписування історії на власну користь, створення міфів про свою непереможність і перелицьовуванню програвців на героїв. Тому підступні радянські ідеологи навіть безсумнівну перемогу національно-визвольних сил повернули собі на користь: оголосили ліквідацію тоталітарної системи "самоусвідомленням помилок КПРС", а Микиту Хрущова, котрий їх озвучив з трибуни ХХ з'їзду КПРС та розвінчав "культ особи Сталіна", - батьком "хрущовської відлиги".

Насправді керівництво СРСР аж ніяк не позбулося надії знищити націоналістичні рухи остаточно. Весь час звільнені полонені перебували під наглядом органів НКВС, коли ж через 10-15 років країна економічно зміцніла, вже у 1965 році почались масові арешти серед української інтелігенції, а з 70-х років усі "буржуазні націоналісти" сиділи за гратами. Робота концтаборів поновилася.

Ірина Молчанова, м. Маріуполь

ПЕРШИЙ КЕРІВНИК ІДЕОЛОГІЧНОЇ РЕФЕРЕНТУРИ ОУН

Боротьбу за незалежну Україну Юліан Вассиян почав як старшина Українських Січових Стрільців.

У 1920-1924 рр. Вассиян брав участь у діяльності Українського Таємного Університету. Далі стає одним з провідних членів націоналістичної організації – Групи Української Державницької Молоді.

Разом зі Степаном Нижанківським Вассиян взяв участь у Першій Конференції ОУН, що відбулася 1927 р. в Берліні. На тому форумі Вассиян підтримав пропозицію Євгена Коновальця об'єднати всі націоналістичні угруповання в єдину організацію, до якої мала увійти й Українська Військова Організація.

У січні 1928 р. згідно з рішенням Першої Конференції ОУН почав виходити місячник "Розбудова Нації". Вассиян надрукував у цьому виданні статтю „До головних засад націоналізму", де наголошував на органічній пов'язаності національної ідеології з духовністю української нації. Автор вичерпно з'ясував державотворчий характер українського націоналізму.

У 1929 р. у Відні відбувся історичний Перший Конгрес Українських Націоналістів, на якому Вассияна обрали заступником голови. На засіданні ідеологічної комісії Вассиян разом з Ленкавським і Охримовичем захищали філософсько-ідеалістичні основи українського націоналізму, теоретично сформульовані Міхновським і Донцовим. Вони відкидали висунуту на Конгресі концепцію Андрієвського, просякнуту матеріалізмом та уленервським демократизмом.

На пленарному засіданні за пропозицією одностайно обраного Головою Проводу ОУН Євгена Коновальця був затверджений склад Проводу, до якого увійшов і Юліан Вассиян. Він очолив ідеологічну референтуру.

Незабаром Вассиян домігся того, що робота очолюваної ним референтури стала інтенсивною і плідною. В цей час він написав праці: "Ідеологічні основи українського націоналізму" та "Програма виховання в Організації Українських Націоналістів". Підтримуючи тісний зв'язок з Крайовою Екзекутивою ОУН, Вассиян постійно дбав про те, щоб ідейно-політичному вишколу приділялася належна увага. Бажаючи зблизька керувати цією ділянкою роботи, він повернувся на Батьківщину. Та йому не пощастило здійснити свої плани. У відповідь на акції з боку ОУН окупаційна польська влада протягом 1931 - 1932 рр. провела арешти та судові розправи над українськими націоналістами та їхніми активними прихильниками. У листопаді І931 р. у Бродах на Львівщині було арештовано і Вассияна. На початку вересня наступного року у Львівському суді почався процес над ним та ще п'ятьма делегатами Першого Конгресу Українських Націоналістів. Всіх їх було засуджено до 4 років тюремного ув'язнення.

Юліан Вассиян увійшов до історії українського національно-визвольного руху як глибокий теоретик і видатний організатор. Тисячам українців він допоміг знайти правильну орієнтацію в житті. Його слова: "Дорога до Бога веде через Батьківщину. Проминути Батьківщину, найвищу дійсність реального світу, значить боротися з нею, як зі злом, відректися її в ім'я ложно зрозумілого Бога. Бог не жадає від людини самогубства, а таким є заперечення своєї найширшої національної індивідуальності" могли б врятувати і сьогодні від духовного самогубства багатьох українців, які зрікаються рідної мови, бояться боротися з ворогами своєї нації.

На жаль, після загибелі Євгена Коновальця, Вассиян став на бік опортуністичного крила ОУН і відійшов від принципу орієнтації визвольного руху на власні сили. І все ж серед тих, хто йшов тяжкими, але славними дорогами визвольних змагань, було багато героїв, які з вдячністю згадували першого керівника ідеологічної референтури ОУН Юліяна Вассияна.

Василь Заєць

МУДРА СПАДЩИНА ПАТРІОТІВ

◈ Життя, почате з творчого слова, - невмируще.

◈ Ідею державності нації не можна здійснювати ста шляхами, а тільки шляхом твердих рішень і ще твердіших обов'язків чинного послуху.

◈ Ми стали нацією і не можемо вже думати і прагнути інакше, ніж думає і чинить державна нація.

◈ Будучність і ціль нації лежить у ній самій.

◈ Принцип повторності в історії - дуже умовний, а найменше керується ним той, хто історію направду творить.

◈ Людина чину не дозволяє втискати життя в прокрустове ложе теорії формул.

◈ Націоналізм є передовсім силою внутрішнього самоопанування.

◈ Хто скоріше і рішучіше візьметься за діло - той буде рішати про якісні прикмети української будуччини.

Юліан Вассиян

БОРОЛИСЯ ПАТРІОТИ, А ДО ВЛАДИ ЛІЗУТЬ ХАМЕЛЕОНИ

Відбулося засідання політради Запорізької обласної організації Конгресу. Голова ЗОО КУН Василь Тимчина доповів про поточні справи, керівники районних партійних організацій відзвітували про роботу осередків в період виборчої кампанії.

Критиці піддав діяльність, як власну, так і колег, голова Хортицької районної організації м. Запоріжжя Володимир Капшук. Він сказав, що якби більшість націоналістів на виборах працювала на повну силу, то й результати голосування були б кращими. 24% за Віктора Ющенка - це гірше навіть, ніж у прикордонній з Росією Харківщині. Друг Капщук наголосив на потребі масових заходів, виступів на радіо й телебаченні, агітації за передплату "Нації і держави".

Голова Комунарської районної організації м. Запоріжжя лікар Наталка Яременко повідомила, що нині керівники лікарні, які ставили питання про її звільнення з роботи за агітацію під час виборів, тепер одяглися в помаранчеві шарфи й ведуть переговори з "Нашою Україною" про те, щоб зайняти в області керівні посади.

"Ні - політичним хамелеонам і пристосуванцям!" Так вирішила політрада ЗОО КУН. Василю Тимчині доручено зустрітися з керівниками штабу "Нашої України" й повідомити їх про рішення націоналістів. До влади повинні прийти патріоти України.

Пилип ЮРИК

В ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ ПРИ ВЛАДІ КУЧМОНОМЕНКЛАТУРНИКІВ НЕ БУДЕ

Провід Хмельницької міської організації Конгресу Українських Націоналістів минулого тижня провів громадські слухання на тему: "Помаранчева революція і проблеми формування нової влади". Розглядаючи обрання Віктора Ющенка Президентом України як велику перемогу національно-демократичних сил, всього українського народу, учасники слухань зазначали, що здійснення сподівань людей на швидку побудову демократичного суспільства, утвердження європейських цінностей, добробут і процвітання значною мірою залежать від того, хто стане до роботи в державному апараті областей і районів. В доповіді голови обласного проводу КУН Олеся Вітряного, виступах Світлани Ларійчук, Тетяни Панчук, Мечислава Гринкевича наводились конкретні приклади бездушного ставлення кучмівських чиновників до людей, грубого порушення ними законодавства, використання високих посад для самозбагачення, виконання політичних замовлень режиму, тиску на людей. Представник обласного Комітету виборців України Володимир Вітряний розкрив технологію фальсифікації виборів в області та навів конкретні приклади злочинних дій посадових осіб.

Учасники слухань зажадали від політичних партій, громадських організацій висувати для роботи в нових органах влади людей, які довели свою патріотичну позицію, чесність, порядність, мають відповідний освітній і професійний рівень.

Практично в кожному виступі звучала тема люстрації. Микола Янчук, Василь Керзюк застерігали від того, щоб в управлінські структури знову прийшли компартійні номенклатурники, активні посібники злочинного режиму Кучми. Це було б зрадою Помаранчевої революції, зазначали вони. Вносились конкретні пропозиції щодо керівництва області. Серед прийнятних кандидатур на керівника виконавчої влади області називались прізвища відомого громадського діяча В.Шовкошитного, місцевого посадовця І. Гладуняка.

У прийнятому рішенні учасники слухань запропонували депутатам обласної ради усунути А.Овчарука від керівництва, оскільки, на їхню думку, він втратив моральне право очолювати раду.

Прийнято також звернення до голови Соцпартії О.Мороза з вимогою відкликати законопроект про надання російській мові статусу офіційної, бо це неминуче призведе до нового масштабного протистояння в суспільстві.

В слуханнях взяли участь, крім членів КУН, представники партій коаліції „Сила народу", громадськості Хмельницького і ряду районів області.

Конгрес-інформ

Колишня зв'язкова Надя Тарнавська „Калина" – чудова жінка, яка присвятила своє життя боротьбі за волю українського народу.

ВІТАЄМО!

НАДІЇ ТАРНАВСЬКІЙ „КАЛИНІ" – 80!

Народилась 8 лютого 1925 року у селі Суходіл на Львівщині. У 16 років стала учасницею національно-визвольних змагань. Пережила страшні тортури, тюрми, брала участь у Норильському постанні 1953 року. Активістка, вона і сьогодні у перших рядах Конгресу Українських Націоналістів та ОУН. Привила любов до Батьківщини своїм дітям і внукам, які також є членами КУН.

Наша мила, добра подруго, зичимо тобі здоров'я і сили працювати на благо України, віддавати свої знання підростаючому поколінню. Щастя та многії літа!

О. Русак, голова РО Товариства політв'язнів і репресованих,
Н.Білова,
голова Кіцманської РО КУН

ПОВЕРНУВСЯ В УКРАЇНУ НАЗАВЖДИ

Нещодавно український патріот, член ОУН (м) з 1937р., громадський діяч, меценат Іван Стебельський зустрів своє 90-ліття.

Нелегка, але цікава доля в цієї людини. Він гідно йшов своїми життєвими стежками-дорогами, які описав у книжці "Шляхами молодості й боротьби". Молодим хлопцем з друзями-однодумцями в числі перших захищав Срібну Землю - Карпатську Україну! Під час німецької окупації, ризикуючи наразитися на небезпеку, він, мельниківець, викрув з тюрми бандерівця, свого тезка Степана Стебельського, бо вже тоді знав, що розбрат у час боротьби, як і в час становлення держави, є непотрібним та небезпечним для України.

У повоєнний період Іван Стебельський жив у США. Але й там жив Україною. Був одним із засновників парку "Бабин Яр" у Денвері, ініціатором та головою Українського комітету. Туга за отчим краєм була надто великою. У час становлення Незалежності Іван Стебельський в числі перших приїжджає в Україну, незважаючи на вже досить поважний вік, а згодом повертається назавжди. Повертається, щоб здобуток своєї праці віддати отчій землі. І щедро віддає. Його меценатська робота відома на Бориславщині, Старосамбірщині, Самбірщині. Це допомога "Пласту", здібним бідним студентам, школам, гімназіям, видавництвам. Всього не перерахуєш.

Земля Прикарпатського краю: Старосамбірщина, де народився, Бориславина, де провів юнацькі роки, Самбірщина, де тепер проживає, - вся Франкова земля щиро зичить пану Івану здоров'я і низько вклоняється за патріотизм, щирість душі, любов та відданість отчому краю, за всі добрі справи. Ми пишаємося Вами, пане Іване, бо маємо з кого брати приклад. Хай Господь береже та благословить Вас!

Марія Прокопець

УКРАЇНЦІВ ДО ВЛАДИ НЕ ПУСКАТИ!

За таким принципом Харківщина жила і, здається, збирається жити й далі.

Слобожанщина дала за Віктора Ющенка майже 28% голосів. Такий ріст відбувся завдяки пробудженню свідомості громадян і, в першу чергу, - Помаранчевій революції. Але заслуги народу собі сьогодні приписують штабісти „Нашої України" на Харківщині.

Мені пригадуються минулі парламентські вибори. Діяльністю „НУ" від імені „Центру" на Харківщині керував Володимир Філенко. Результат – ми не маємо жодного депутата в обласній і міській радах. Натомість – безліч космополітів крутять містом і областю, як їм хочеться: приватизовують об'єкти, продають землю, лобіюють свої егоїстичні інтереси і, головне, – проводять антиукраїнську ідеологію в життя. На нинішніх виборах ситуація повторилася. Національні сили були усунуті від участі в штабній роботі „Нашої України". Космополіти стали довіреними особами В. Ющенка. Говорилося, що так треба для консолідації нації.

На Харківщині усі ці 14 років незалежності діяв один принцип: українців до влади не пускати. За цим принципом працювали київські емісари від «НУ» й на цих виборах. Торжествуватиме він, скоріш за все, і при розподілі владних важелів. Патріоти як були на бобах, на них і залишаться. Ми не повинні з цим миритися. Треба взяти ситуацію під контроль, створити такий механізм розбудови гілок влади в області, який унеможливив би спадкоємність кравчукізму-кучмізму. Давайте згуртуємо всі демократичні сили навколо української національної ідеї, скажемо "ні" впливу сил, які були завжди по той бік барикад , а зараз підлізли під знамена Помаранчевої революції і стали в чергу за посадами.

Богдан Дяків,
голова Харківської ОО КУН

ЗНАЙ НАШИХ

ЗАЗИРНІТЬ В „ОСТАПОВУ СКРИНЮ”...

Хто з долинчан на Кіровоградщині не знає цього красивого, справді європейського рівня магазину-салону із милозвучною назвою „Остапова скриня”?

Щодня, з ранку й до вечора, з динаміків салону лунає українська музика, тут працюють завжди ввічливі усміхнені продавці. Часто відвідувачів зустрічає сам молодий і веселий господар „Остапової скрині”, приватний підприємець, якого насправді звати не Остапом, а Олександром Ромащенком. Від квітня минулого року він був головою виборчого штабу „Нашої України”.

Народився Олександр у далекому Ташкенті, де на той час проживали його батьки. Після служби в армії майбутній підприємець навчався у Львівському залізничному технікумі. Саме ці роки, за його словами, залишилися у пам'яті як особливо незабутні й колоритні. Там, у Львові, він познайомився зі своєю майбутньою дружиною.

У 1990 році подружжя переїжджає до Сочі. Олександр стає одним із засновників „Українського культурного центру”, який почав діяти в Сочі за ініціативи великого патріота України Івана Тацюка.

Саме в той нелегкий 1991 рік Олександр Ромащенко розробляє свій новий проект, який називає Творчою майстернею „Остапова скриня”. Часто його питають, чому саме „Остапова скриня”?

- Я завжди любив українську культуру, я виріс у розповідях моїх бабусі й дідуся про старовину, я закохався у їхні пісні, я пишався тим, що я українець,— говорить Олександр.— Я карбував у своїй пам'яті кожне їхнє слово, адже старі люди користуються іншими, мабуть, природнішими словами, ніж молоде зрусифіковане покоління... Моя любов до історичних книг виховала з мене патріота, розбудила природні почуття українця. Ось я й назвав свою студію Остаповою, бо Остап у мене асоціювався з чимось справді українським. Я, чуючи це ім'я, завжди уявляв міцного козарлюгу, готового віддати життя за Батьківщину...

Проект „Остапова скриня” нарешті почав давати справжній прибуток. Але сім'ю Ромащенків дуже тягло на батьківщину. Тому 1992 року, після народження сина Тараса, вони вирішили повернутися до Долинської.

У Долинській справи пішли непогано. 1993 року Ромащенка було офіційно зареєстровано приватним підприємцем. 24 серпня 1999 року, у День Незалежності, було відкрито музичний салон „Остапова скриня”. У цей день здійснилася давня мрія Олександра. Він не збудував цей салон, він його вимріяв.

На сьогодні музичний салон „Остапова скриня” є основним постачальником аудіо- й відеоапаратури, телевізорів, побутової техніки на ринок Долинського й Устинівського районів Кіровоградщини. Окрім того, музичний салон працює на ринку комп'ютерної й офісної техніки, має власний відділ мобільного зв'язку. Показником довіри до підприємця, матеріальної стабільності „Остапової скрині” є те, що сьогодні всі банки Долинського району уклали договори з музичним салоном на обслуговування клієнтів.

З 2001 року Олександр Ромащенко розпочав ще й сільськогосподарське виробництво і впевнений у перспективності цієї справи. У 2003 р. отримав непоганий урожай. Після жнив усім пайовикам, які довірили Олександрові свою землю, дав по тонні ячменю або виплатив грошовий еквівалент, усім було безплатно оброблено городи і сплачено податки на землю коштом підприємця.

Нещодавно Ромащенко придбав комплекс приміщень, які планує використати для потреб сільськогосподарського виробництва.

Окрім комерційних проектів Олександр має кілька некомерційних, серед них видання власної газети „Роксолана”. Допомагає пенсіонерам і малозабезпеченим, які звертаються до нього по допомогу. Ромащенко є активним організатором спорудження пам'ятного знака жертвам голодомору й більшовицького геноциду проти українського народу - адже ж більшість родичів Олександра із Іванівки, що на Долинщині, загинули в той страшний час.

- Не хочу, щоб люди забували свою історію. Хай завжди пам'ятають не лише славні її сторінки, а й жахливі, - говорить Олександр.- Нам треба зберегти генетичну пам'ять нашої нації, нашу багату культуру. Якщо ми це втратимо - жодні гроші не допоможуть нам їх повернути. Тому, поки не пізно, треба, щоб кожен створив собі свою „родову скриню”, яка допоможе українській нації зберегтись у віках.

Андрій Малик, м. Долинська, Кіровоградська обл.

ВІДГУКНІТЬСЯ, МЕЦЕНАТИ

Свято-Покровська громада Української Православної Церкви Київського Патріархату звертається до всіх небайдужих з проханням про допомогу у будівництві Свято-Покровського Храму у місті Шостка на Сумщині.

Ми просимо підтримати коштами будівництво Храму у місті.

Наша адреса: **41107, Сумська обл., м. Шостка, 7, а/с 65, Березний Владислав. Р/р 260073170, Свято-Покровська Громада УПЦ КП, Шосткінська ТВБВ СОД, АППБ “Аваль”, МФО 337483, Код 24015458.**

Повертаючись зі Сходу України, наша група спостерігачів від Віктора Ющенка зробила зупинку в селі на Полтавщині - зайшли в магазин. Наші помаранчеві шарфики справили гарне враження на продавця і покупців. У цей момент екран телевізора, у кутику якого значився числовий вираз „1+1”, показував усміхнене обличчя кандидата в Президенти України Віктора Януковича. А коментатор – „улюбленець публіки” – Піховшек говорив, що особа, яка володіє цим обличчям, перемагає. Одна жінка, не втримавши своїх емоцій, вигукнула: „Щоб ти провалився!” Всі в магазині пирснули сміхом. „Ми за Ющенка, - знову сказала жінка, вказуючи на наші оранжеві шалики, - та що з того? Зовсім інші результати виборів оголошують.” Кажу, не бійтеся, ми їдемо до Києва, щоб захистити ваш вибір. „Та що ви зможете зробити?” – питання. Я усміхнулася: „Зможемо відстояти вас і себе.” Жінка повеселішала. Коли ми пішли до автомобіля, щоб рушати далі, вона визирнула з-за дверей магазину і радісно гукнула: „Щасти вам, дівчатка!”

ЛІКУВАННЯ НАЦІЇ

АБО ОДА ЖІНЦІ З ПОЛТАВЩИНИ

Саме з цього варто починати говорити про події, охрещені Помаранчевою революцією. Те, що я сказала тій жінці автоматично, майже не думаючи, стало справді лейтмотивом того стояння на Майдані. Для мене проста жінка з села на Полтавщині уособлювала собою народ. Я пообіцяла їй відстояти її вибір. І, мабуть, кожен теж комусь пообіцяв.

Багато людей не змогли (не схотіли, боялися) поїхати до Києва у той гарячий, піднесений час. А комусь же треба було захистити жінку-народ? Покидали всі справи - поїхали. І, звичайно, переважно молодь. Де ж без неї революції відбуваються? І величезна заслуга в тому, що наша Помаранчева таки сталася, належить молоді. Але ще вагомішою стала еволюція свідомості старших людей, які зі сльозами на очах дивилися на намети-повстанці. І тут вже не потрібно говорити про кандидатів, про їхні програми та політику. Все це певною мірою знівелювалося, коли люди сказали своє „фе”. Бо для тих, хто всіма способами добирався до серця Хрещатика з усієї України, ця революційно-страйкова справа мала характер людськості, народності, патріотичності. І першими скрипками того майданного оркестру були інструменти під такими назвами: Україна, Народ, Нація, Любов. Але аж ніяк не Ющенко. Він (і його команда) - лише геніальний диригент, який зміг наше какофонічне збіговисько талантів навчити слухати один одного, грати разом в такт композиції твору Справедливості, звучати так, щоб чув весь світ.

Ми все ж таки - народ. Здавалось, що це чудо. Мабуть, не я одна боялася вранці прокидатися, щоб не зник цей сон. Довго нас запевняли, що нас немає, що ми - просто окремі особи, інертна маса. Ми тупнули ногою! Всі разом, показавши приклад свободи духу! Малі і старі, шахтарі й бізнесмени, вчителі й актори. Одне слово, жінка хоч була боязка, але все ж виглянула у прочинені двері магазину, мабуть, згадала одинадцяту заповідь: „Не бійся!” і крикнула: „Щасти!”. І цим словом благословила. Жодної краплі крові! Ось де ми, українці. Звинувачували нас у братовбивстві, а тут – нічого такого. Тут спецназ стояв, але з опущеними щитами, з уквітчаною огорожею, з усміхненими очима. А ми говорили з ними, співали їм, годували їх...

Повітря над Майданом було заряджене позитивними емоціями – відчуття Свята. Стоїть мільйон людей, які усвідомлюють себе єдиною спільнотою - на рівні серця. Всі раптом зрозуміли, що можна жити, не штовхаючи іншого, що, коли знайдеш загублену каблучку, гаманець, мобільний телефон, не обов'язково пхати їх собі в кишеню - можна повідомити про знахідку, не чекаючи на винагороду. Що гроші, одяг, їжа потрібні для підтримування життя, але не є його метою. І це не високі слова, а те, що втілилося в життя. Приміром, наметове містечко. І ще багато речей і подій, які, здавалося, нашому змеркантилілому суспільству не під силу відтворити. І навіщо нас так довго дурили?

А Київ - зовсім не місто руїнації дитячих мрій, ілюзорної вищості та зверхності. Київ показав, що він – столиця великого народу, показав свою, об'єднуючу силу між Заходом та Сходом. І де та енергія для всього бралася? На диво, майже ніхто не захворів від холоду морозних ночей? Чи оранжеві прапори насправді були апельсинами? Але не тими, що з наркотиками. А такими, що з вітаміном С. Він, як відомо, здоров'я додає. Нашу революцію можна назвати лікуванням нації від спадкових хвороб радянськості. Терапія триватиме далі. Бо українці відчули: ми – патріоти, ми - народ.

Я зовсім не здивуюся, якщо 2005 рік світ визнає Роком України. Спочатку Кличко зі своїм боксерським чемпіонством. Потім Руслана зі своїм диким „Євробаченням”. Тепер от ми - зі своєю Помаранчевою революцією, яка перевернула уявлення світу про нас. І тепер точно Україну не плутатимуть з Росією. Тепер точно: Україна – не Росія.

Ольга Хуторянець

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Розділ другий

СПРАВА ПРО САМОГУБСТВО

7 липня 1933 року чергове засідання Політбюро ЦК КП(б)У розпочалося з розгляду „питання Скрипника". Його звинуватили у буржуазному націоналізмові, потуранні контрреволюційним силам, пасивній позиції як голови Держплану і в боротьбі з голодом, у розпалюванні національної ворожнечі між народами України, проштовхуванні свого українського правопису. Як міг, Микола Скрипник захищався, доводив Політбюро, що голод на Україні штучний і що українці як нація мають право мати свою літературну мову. Але Косіор, Затонський, Чубар звинуватили його у ворожій діяльності, в зраді „правого дела большевіков". Не витримавши цих інсинуацій, Скрипник сказав, що він зараз доведе свою правоту на фактах, тільки візьме у себе в кабінеті документи... і вийшов з будинку ЦК. Перейшовши площу Дзержинського, він піднявся в свій кабінет в будинку Держпрому і зателефонував дружині. Потім взяв свій особистий наган і нібито вистрелив в себе. Коли пролунав постріл, до кабінету забігли приголомшені працівники.

Як потім писали харківські газети, Скрипник ще був живий і ледь встиг їм щось сказати.

... І тут я маю більш детально зупинитися на цій трагічній події і зробити висновок: що це було — самогубство чи заплановане вбивство? Бо щось в цьому "самогубстві" було не так і ставило під сумнів суїцид державного діяча України. До таких "щось" слід було віднести кілька суперечливих фактів: людина, яка намірилася покінчити життя самогубством, не буде телефонувати своїй дружині перед тим, як застрелитися, якщо вона - не психопат. До того ж достеменно невідомо, чи взагалі телефонував Скрипник дружині, яку після цієї події було взято під арешт. А може, це тільки версія ГПУ? Викликали сумнів і останні передсмертні слова, які нібито Скрипник сказав: "Це була друга помилка Скрипника..." А може, насправді він назвав ім'я вбивці, а ГПУ перекрутило передсмертні слова, аби приховати вбивство? Викликав сумнів і сам факт цього „самогубства". Микола Скрипник був людиною міцної волі і загартований небезпеками. Він пережив численні арешти і ув'язнення, заслання до Сибіру, кілька раз тікав з місць заслання. Він не повинен був вчинити суїцид під впливом інсинуацій на його адресу на Політбюро. Отже „самогубство" я змушений був категорично відкинути і констатувати: вбивство!

Попереднє моє розслідування свідчило, що найпереконливіші мотиви для вбивства мали Сталін і Ягода - нарком НКВД. Але це слід довести. Таємниця "самогубства" ховалася в самих методах розслідування цього злочину органами НКВД.

За існуючими правилами криміналістики, слідчі НКВД мали встановити наявність пороху на руці, наявність власної зброї – „нагана", судмедексперт мав скласти акт про кількість смертельних поранень "самогубця", експерт зі зброї мав встановити, чи кулі були випущені з „нагана" власника чи з якоїсь іншої зброї. Але цих актів не було. І взагалі, справи не було, а коли й була, то її знищили. Не було й протоколу свідка, якому Скрипник сказав свої останні слова. Свідок зник, свідчать, що його арештувало НКВД. Зникла й особиста зброя Скрипника - "наган", з яким він пройшов всю громадянську війну. Не було й передсмертної записки. Заступник начальника НКВД УРСР Кацнельсон, як свідчила харківська преса, порвав її, обурений слабодухістю Скрипника, порвав одразу ж на Політбюро, коли прийшов доповідати про його самогубство. Виникає одразу ж питання, чи то була справжня передсмертна записка Скрипника? А може, її взагалі не було? Гадаю, що то була фальшивка, інспірована українським НКВД і була одним з елементів політичного спектаклю, розіграного Сталіним і Ягодою, з дискредитації вже мертвого Скрипника.

Я добре знаю цей будинок Держпрому в Харкові, в якому розміщувався кабінет голови Держплану - там багато закутків і переходів, де вбивця міг сховатися після того, як застрелив Скрипника. Невідомо куди поділася секретарка, щезли свідки. Сліди вбивства так швидко ховалися, що там же, на Політбюро, було прийняте рішення: «… поховати Скрипника М. О. як самогубця на околиці міста за кладовищем, край дороги…».

І лише з далекого зарубіжжя пролунав на захист Миколи Скрипника голос його ідейного ворога – першого голови Директорії УНР Володимира Винниченка: «Ця смерть викликає немало думок і висновків, які мусять увійти до акту обвинувачення тих, хто вбиває таких людей. Я не кажу вже про почуття великого суму і пригнічення, які теж додають своє".

НКВД явно замітав сліди злочину. Скрипника поховали, як злочинця, в безіменній могилі. В труну було насипано негашеного вапна, щоб на випадок ексгумації знищити кульові отвори в тілі. А через деякий час могилу взагалі знищили. Його дружину арештували, але потім випустили, позбавивши пенсії за чоловіка.

Ідеї, які відстоював Микола Скрипник, марксисто-більшовики боялися навіть після його

смерті, його твори вилучили з бібліотек. Його шельмували у своїх виступах Косіор і Постишев, Чубар і Петровський, та всі їхні потуги вислужитися перед кремлівським партійним босом закінчаться трагічно. Косіора, Постишева, Затонського як свідків злочину за наказом Сталіна НКВД розстріляє. Петровський помре під домашнім арештом. А Чубарю буде уготовано довгу смертну кару.

Завершуючи це розслідування, я маю зазначити, що Микола Скрипник добре знав цих людей. Коли Політбюро ЦК КП(б)У розглядало "Справу Скрипника", то там фігурували і звинувачення у причетності самого Скрипника до "Спілки визволення України", в цьому ж звинуватять і двох братів Чеховських – політичних діячів України. Звинувачувався Скрипник і в справі Симона Петлюри. Бо в той час, коли Петлюру вбив в Парижі єврейський терорист, Скрипник був генеральним прокурором УРСР, а пізніше - наркомом юстиції УРСР, і на завдання Москви був змушений готувати "свідків" на Паризький процес Петлюри, але виступив тоді проти фальшування процесу. Це означало, що він добре знав, як Москва, особисто Сталін, Менжинський, Ягода і Каганович готували це вбивство.

Отже, Скрипник стає загрозою розтаємничення цього, спровокованого марксисто-більшовиками терористичного акту, і відтак - небезпечним і зайвим свідком. І Кремль виносить йому вирок!

Своє розслідування вбивства Миколи Скрипника я вважав завершеним, але питання боротьби українського народу за свою незалежність не знімалося. І дуже помилялися українські комуністи, в тому числі й сам Скрипник, що більшовицько-шовіністична верхівка Москви колись дасть Україні незалежність. Це не входило в плани Кремля і особисто Сталіна. Він виношував таємну ідею світової держави комунізму і тому знищував українських комуністів, які плекали надії на свободу, - під корінь.

У чергу на знищення стануть ще кілька однопартійців Миколи Скрипника.

Далі буде

МУЧИТЕЛЯМ УКРАЇНИ

Гей, ви, запроданці лукаві,
Злого Люципера сини,
Московська грязь,
Кати криваві,
Прокляті Богом і людьми.
Знущателі над людом правим,
В державних кріслах пахани,
Погляньте вверх –
Уже над вами
Кружляє Крук над головами,
Він чує –
Вам прийшов кінець.
І в забуття вас кличе – геть!
Шипіть ще, змії.
Своє жало
Собі куди-небудь встроміть.
Пройшов ваш час.
Вже зовсім мало,
Ще трохи залишилось, мить.
І в полі, де лиш зло зростало,
Злотом пшениця зашумить!

Микола Клен

ТРАГЕДІЯ СЕЛА ЛАХВИЧІ

Пишу ці рядки в надії, що газета „Нація і держава" віднайде місце на своїх сторінках, аби донести до читачів історичну правду про злочини червоних партизанів, які не знешкодили на Любешівщині жодного фашиста, зате вбили безліч борців за волю України - вбивали, вішали невинних людей, а то нищили й цілі села. Ось розповідь про трагедію нашого поліського села Лахвичі. Чим не білоруська Хатинь, яку знищили фашисти?

Колишній житель села Лахвичі, мешканець Нововолинська Василь Степанович Гладич, будучи в поважному віці, наважився "сказати про все, щоб не забрати, що знаю, з собою". Тож розповів, як було тяжко в ті часи, як постійно збирали продовольство для потреб Німеччини, вивозили молодь. Не повернулись з німецької неволі Павлит Тетяна, Сільчук Павло. Але найбільше запам'яталися події 19 грудня 1943 року. „Саме на зимового Миколу. Було близько другої години ночі. В Лахвичі ввірвались червоні партизани загону імені Ванди Василевської, який входив до складу з'єднання Федорова. До ранку село було майже знищене. Почали розправу з південного боку. Вбивали всіх, хто потрапляв на очі. Першими вбили Марчика Остапа та його сусідку Матруну з восьмирічною дочкою, Мельника Василя, Хвесика Василя. Сім'ю Хвесика Івана (дружину, сина, невістку і дитину-немовля) вбили і вкинули в палаючу хату. Загалом протягом тої кривавої ночі загинуло 50 чоловік" – повідомив В. Гладич. Далі він розповів, що в ту ніч загинули і батьки його майбутньої дружини Никанор та Агафія Божки, інші. Розповів про долю дітей-сиріт, залишених убитими батьками, про подальші поневіряння уцілілих лахвичан „... червоні партизани тієї ночі не тільки побили ні в чому не винних людей та попалили їхні хати, але й пограбували в селі що могли". А коли через три місяці прийшла Червона Армія, встановилась радянська влада, декого з недобитих лахвичан вивезли в Сибір, зокрема й поранену тієї ночі матір Миколи Гладила. А далі згадує ветеран: „... почалося збирання податків для потреб Червоної армії: молока – 200 літрів на корову, зерна 5 центнерів на господарство, м'яса – 40 кілограмів. Окрім цього треба було здавати вовну, яйця, шкіру від зарізаної на м'ясо худоби, а ще платити податок за кожне фруктове дерево. Бездітним жінкам та дівчатам, котрим сповнилось 18 літ, – платити ще й податок за бездітність". Я процитував далеко не всі спогади-свідчення Василя Степановича Гладича.

Ось так «визволяли» нас, такими були «визволителі». Такими були червоні партизани, які густо населили західну Україну, її ліси і села. Трапилось це скоріше всього тому, що в нас не було колгоспів, що кожен господар мав хліб, живність, а значить – харчі. Тож одних лише федорівців харчувалось поборами і грабунками (свідчень цьому безліч) понад... 6 тисяч („Остання зима" О. Федоров).

Як би мені хотілося, щоб ці рядки прочитали на сході України, на тій же Донеччині, яка борців за волю України, їхніх „злочинів" зовсім не бачила, а так їх ненавидить. Цікаво, що на Тернопільщині, Львівщині, Волині вшановують вояків УПА, освячують їхні могили, надають їм статус учасників війни, а московські попи, якими густо нині засіяно Любешівщину, жодної могили жертв червоних партизанів не освятили. Тож чи священики це, і чи Богу вони служать.

Тим, хто дуже вшановує червоних учасників війни, її ветеранів, скажу, що серед них багато тих, хто йшов позаду ненавчених солдатиків і стріляв їм у спину (так звані „заградотряди"), і тих, хто вивозив гречкосіїв у Сибір, і тих, хто живого німця не бачив, і тих, хто розстрілював Лахвичі, Деревок, палив Любезь.

А вояки УПА? Тим, хто і досі кипить ненавистю до них на тій же східній Україні, повідомлю, що їх уже лишилося зовсім мало. Їх винищували радянські партизани, радянська армія. Кого не вбили, а взяли в полон, або тих, хто прийшов з каяттям, чекав якщо не розстріл, то, принаймні, 25 років Сибіру. Тож чи варто, тим більше на сході, так ненавидіти тих убієнних, які боронили від загарбників різних мастей свою землю, свої нивки, свої сім'ї і трудом нажите господарство, тих, хто хотів, щоб в Україні була Україна, щоб її сини не були гарматним м'ясом будь-якої імперії. Тож перш ніж співати оди всьому червоному, радянському, комуністичному, ганьбити, паплюжити все українське, патріотів України задумаймося, чи по правді, чи поБожому ми чинимо?

Валентин Поліщук,
м. Любешів

ЛЮДИНА З ЛЕГЕНДИ

Григорію Ільченку 12 лютого виповниться 80 років

Влітку 1941 року з його родинного села Пологи Широківського району, що біля Кривого Рогу, відступаючи за Дніпро, від'їхала остання автоколона вояків Червоної армії. Вже другого дня в будинок батьків Григорія Ільченка завітала група молодих людей - це були члени похідної групи ОУН, які рухалися в напрямку Дніпропетровська. Серед них були: Зенон Матла, Василь Регей, Галина Максимець, Василь Бондаренко, Станіслав Вовк, Микола Бондарчук, а також член Головного Проводу ОУН, керівник Північно-Східної похідної групи ОУН Дмитро Мирон „Орлик". Саме його прибуття на Криворіжжя і стало визначальним у подальшому житті Григорія Ільченка. Відтоді він - член ОУН «Юнак», а згодом - провідник ОУН Широківського району «Степовий». Тоді про цей район говорили з тривогою всі карні підрозділи гімлерівського гестапо. Від рук оунівців, очолюваних «Степовим», гине начальник сільської поліції Моргунов, потім начальник районної поліції Продай, а незабаром кат місцевих селян ляндвірт Гундертмарк. Фашисти скаженіли від люті, шукаючи сміливих виконавців терактів.

Випадково в місті Нікополі місцевою поліцією був затриманий Олександр Назаренко, він же Григорій Ільченко «Степовий». Два місяці тривали тяжкі тортури в гестапівській катівні, але фашистські кати не почули жодного слова зізнання. Коли обласний Провід ОУН довідався про місце перебування «Степового», то СБ ОУН доклала всіх зусиль, аби його врятувати. Майже три місяці знадобилось лікарям-патріотам, щоб поставити його на ноги. А далі - Кубань, Крим, Донбас... За завданням Південно-Східного Крайового Проводу ОУН Ільченко перевозить літературу, ліки, кошти, набої. А коли фронт наблизився до Дніпра, «Степового» з групою оунівців направляють в лісові загони УПА. Через Знаменівські ліси, Холодний Яр вони доберуться до Умані, далі до Вінниці. Член Головного Проводу ОУН, обласний Провідник Вінниччини Омелян Грабець «Батько», на той час командир загону УПА - «Південь», призначає Григорія Ільченка особистим зв'язковим зі спеціальних доручень.

Григорій Ільченко про той період свого життя згадує із задоволенням і гордо. Виконуючи завдання командира загону, «Степовий» мав можливість познайомитись з командирами відділів, які діяли в містах на схід від Вінниці: «Сталевим», «Остапом», «Костею» та ін. Йому було надано щасливої можливості зустрітися на південній Рівненщині з Головнокомандувачем УПА Романом Шухевичем «Чупринкою»; Дмитром Клячківським «Климом Савуром», Ростиславом Волошиним «Павленком», багатьма іншими.

Дуже запам'ятався рейд пропагандистської групи загону на південну Волинь, Галичину, Буковину, Поділля, який супроводили часті, різні за розмахом бої. Оунівці їх завжди вигравали, бо мали добру розвідку, їм допомагало місцеве населення. В районі Зоаліщик, на Тернопільщині, в бою з німецькими фашистами Григорій Ільченко був поранений...

Вугільний край, куди їхало багато молоді на відбудову шахт, став для «Степового» районом підпільної боротьби з червоними окупантами. Тут він організував пункт оунівських зв'язків. Завдання виконав, але виїхати не вдалось. На станції військовий патруль ретельно перевірив документи і - затримав. Відтак, Юрій Рибалко - Ільченко «Степовий» стає солдатом радянської армії. За місяць він уже в боях на території Румунії, Угорщини, Австрії: старший сержант полкової розвідки, кілька бойових нагород. І ось виклик до командира полку. Маючи дані про його участь в підпіллі ОУН під час німецької окупації, берїївські енкаведисти Дніпропетровська відшукали його у Відні. Арешт. Найстрашніший каземат в Україні - київська Лук'янівська в'язниця. Після нікопольського гестапо тортури чека - ще страшніші. Відтак - смертна кара. Два місяці - камера смертників. Смертний вирок замінено на 20 років каторги плюс п'ять років позбавлення громадянських прав. Етап на Магадан.

Оунівці не скорились і там. На копальні ім. Горького в таборі №3 було створено підпільну ОУН «Життя або смерть». Засновниками її були оунівці, вихідці з Дніпропетровщини, одним з яких був Григорій Ільченко. 1956 рік бажаної волі не приніс. Це було лише звільнення з ГУЛАГу. І все ж таки... Вступив до інституту, працював на вугільних шахтах... Хоч як було тяжко, завжди в його душі жевріла солодка мета: Україна має бути незалежною державою!...

90-ті роки... Григорій Ільченко особисто підіймає синьо-жовтий прапор над будинком влади і однієї з шкіл міста, створює міську організацію КУН, Братство ОУН-УПА, товариство «Просвіта», хор ветеранів «Повстанці». Він був делегатом всіх з'їздів КУН. Спогади про Славу Стецько особливо дорогі. Він поділяє її тверду націоналістичну позицію. В його архіві є її листи, вітання, подяки - він пишався знайомством з цією Величною Громадянкою України.

Під час Помаранчевої революції Григорій Ільченко не стояв осторонь. Брав участь у створенні «Нашої України». Влітку 2004 р. він - на Співочому полі; його помаранчевий агітнамет побував на багатьох вулицях нашого міста. Разом з іншими оунівцями він роздав землякам сотні тисяч газет «Нація і держава", безліч листівок... У рідному місті відважно відстоював перемогу В. Ющенка.

Про нашого славного земляка Григорія Ільченка багато писали закордонні часописи й українські газети. Його перу належать трагічні спогади «А все ж таки голодомор», «Командир загону УПА – „Південь" полковник «Батько». А ще історичні оповідання «Безсмертя», «Зруйноване гніздо», поема «Вогні Моржота» - із життя політв'язників Магаданського ГУЛАГу.

Вибори відбулися, ми перемогли, Помаранчева революція стала золотою сторінкою нашої історії. Пора б і відпочити!?.. Але сивочола людина з характером юнака - не тієї вдачі. Він - довголітній член ОУН, воїн УПА, член КУН - йому не до відпочинку. Побажаймо Григорію Ільченку успіхів та багато років щасливого життя в нашій державі.

Тетяна Єшко, Дмитро Русов,
члени МО КУН,
м. Першотравенськ

НАС ДЕСЯТЬ БУЛО

Нас десять було,
Їх - під п'ятьдесят.
Вглиб лісу йшли -
Оточував кат.

Три кулеметні черги,
Відходимо чимдуж,
Давайте, нумо, браття,
Не зганьбимо ми душ.

Десь зліва чути вибух,
Нестерпний крик – і все...
Одразу пало троє!
Коли цей жах мине?

Не падать духом, браття,
Прорвемося, вперед –
Рятуймо УКРАЇНУ
З російських злих тенет.

Ще трохи... Оточили...
"Здавайтеся", - кричать.
"Давайте виходіте,
Нє будєм ми стрєлять".

Не будете, паскуди?
Сашко, дай кулемет,
Беріть у руки зброю,
Прорвемося, вперед!

"ЗА ВІЛЬНУ УКРАЇНУ",-
Почули москалі,
Роздався скрекіт зброї,
Здійнялися бійці...

Остап Борець

Календар українського націоналіста

9 лютого 1918 р. – укладено Брест-Литовський мир. Німеччина, Австро-Угорщина і Туреччина визнали незалежність УНР.
10 лютого 1900 р. – Миколою Міхновським утворено першу в Україні політичну партію - Революційну Українську партію.
10 лютого 1940 р. – початок депортації радянськими каральними загонами населення західних областей України (постраждало 220 тисяч людей).
10 лютого 1940 р. – у Кракові створено Революційний провід ОУН під керівництвом Степана Бандери.
11 лютого 1989 р. – у Києві відбулася установча конференція Товариства української мови ім. Т.Г. Шевченка.
12 лютого 1939 р. – вибори до першого сейму Карпатської України.
12 лютого 1945 р. - загинув полковник Дмитро Клячківський-„Клим Савур", командир УПА-„Північ".
13 лютого 1942 р. – розпочалося примусове вивезення українського населення на роботу до Німеччини.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!